

МИТТЕВОСТІ

Він любив фотографувати, потім чаклувати у своїй кімнаті-фотостудії над чорно-білими життєвими відбитками. Неперевершені чорно-білі витвори мистецтва, які отримував молодий майстер, подобалися людям, адже на них були миттевості реалістичні та красиві. Від тих світлин ішло сонячне світло серця, віяв легенький вітерець життя.

«Чорно-білі світлини несуть у цей світ особливу енергетику, на них світло душі проявляється в повній красі, час вирівнюється, і стає неважливим період, на перший план виходить в усій своїй безмежній красі душа», – розповідав він коханій. Вона слухала його голос, вдивлялася у світлини. Так, тепер на них вона помічала вагомі дрібнички, котрі мали величезне значення при створенні цілісної картини. Світлини ніби розкривали найпотемніше.

Поки він розповідав, удивлялася в його грубі, але попри це красиві риси обличчя. Поглядом гладила жорстке, цупке, кучеряве волосся. Кремезний, невисокого зросту молодий чоловік мав мудру давню душу. Наповнювалася коханням до нього, любові до світу...

Роки, котрі провели вони разом, були для неї найщасливішими: кілька років до весілля та рік потому.

Аварія. Без нього вже, але з донькою, залишилася в цьому світі жити за двох. Що ж лишив їй коханий? Світленьку донечку і запас любові років ще так на сімдесят, і світлини, що несуть у собі життя донині, і спогади, і мудрість, і знання, і вміння бачити в штрихах, дрібницях суть, і пазли щастя, пам'ять, почуття. З тих почуттів народився зошиток віршів, написаних уже без нього...

Переглядаю світлини, потім гортаю зошит той із віршами, читаю написане її руками й покликом серця: «Зацвіли сади цвітом білим, нагадали про моє весілля, кохання перше, як пролісок чисте, про плаття біле, фату, намисто...»

Пригадую його та її удвох – щасливу пару. Що ж, хоч були разом, за мірками Всесвіту, недовго, своїм коханням змогли зігріти не лише себе. Тепло того кохання торкнулося промінчиком і мене, й інших, хто тоді попав під його світлі промені. Чи ж то не щастя, що така любов була дарована тій парі? Звичайно, щастя. Вона живе за себе і за нього далі, донька вже в них до-росла, й онучата бігають із кольором волосся, як у ді-дуся. Своє для кожного у Всесвіту звучання, свої світлини і миттевості життя.

У КОЖНОМУ РЯДОЧКУ ЖИТТЯ

Він жив, ловив кожну мить, радів променям сонця, усмішці дружини, звуку каблучків маленької внучки, листам і дзвінкам дітей, сміху онуків, смаку чорного хліба і запаху скошеної трави. Уже знав, що в нього лишилося зовсім мало часу: незабаром він зможе з'явитися своїй родині лише вві сні. Розуміння того, що наближається до дверей між життям і смертю, більше не гнітило його. Він просто цінував кожну хвилину, відведену йому в цьому світі. Ні, не поспішав жити, навпаки – відчував час і смакував, «святкував» життя.

Дружина, діти боролися за нього, намагаючись випросити в долі диво зцілення, але він уже прийняв своє рішення: пора зустрітися там, за межею, із сином та рідними, що вже відтоптали ряст. Розумів, що прийшла пора завершити всі справи й випустити нарешті на свободу свою любов, яку носив багато років у душі.

Найменша донька спостерігала за ним. Вона усміхалася, коли помічала, як батько щось швидко записував на клаптиках паперу, котрі потрапляли йому під руку. Знала: пише розповідь про своє життя; спостерігала і вчилася в нього радіти життю. Ще зовсім недавно вони були разом у лікаря. Вона пам'ятає, як батько тоді вийшов у коридор після огляду і ска-

зав: «Недовго залишилося». Його погляд залишиться з нею на все життя. Це був погляд дитини, а не сильного чоловіка. Вона прочитала в тому погляді благання «врятуй». Підтримка і любов, молитва – все, що вона могла дати. Вони стояли з батьком і дивилися одне одному у вічі: без слів розмовляли душі. Пройшло зовсім небагато часу, і погляд батька знову став упевненим. Він усвідомив, що для любові немає перешкод між світами, а смерть не вбиває любов, варто лише випустити свої почуття на свободу, щоб дружина, діти, онуки знали, як він їх любив. Так, був скупим у житті на теплі слова, але тепер прийшла пора надолужити згаяний час. Звідтоді він змінився, радів дрібницям і важливим речам. Донька дивилася іноді на батька, як він куштує із задоволенням просту їжу, захоплюється смаком, і говорила собі: «Потрібно так жити – у радості, радіти життю, скільки живеш». Цей девіз укорінювався у свідомості жінки з кожним днем дедалі міцніше, оскільки вона знала, який біль насправді терпить тіло батька і як страждає від близької розлуки душа.

Одного разу, коли донька приїхала в село, батько віддав їй завершений рукопис, попрохав зробити копії й передати всім дітям і онукам. Донька тримала той зошиток у руках, немов найцінніший скарб. Вона